



MACIÀ ALAVEDRA, SEGON PER BARCELONA

«El PRD permet a Convergència ser alternativa»

«Servir Catalunya» és la màxima política més repetida en aquesta entrevista per Macià Alavedra. És difícil evitar tensions davant unes eleccions. Ex-conseller de Governació, Macià Alavedra jugarà ara un fort paper en les Corts espanyoles.

F. J. Rueda

No el molesta anar de segon a la llista de CiU per Barcelona després d'haver passat pel Departament de Governació de la Generalitat?

—No.

—Amb aquesta rotunditat, per part de Macià Alavedra, vam començar la nostra conversa amb l'ex-conseller de Governació de la Generalitat de Catalunya. Una conversa que es desenvolupa, després d'algun retard, a la seu que el grup parlamentari de la Minoria Catalana té a Barcelona.

Macià Alavedra i Moner va néixer a Barcelona l'any 1934. Té 52 anys, dels quals, els quatre darrers, els ha passat al front del Departament de Governació. Durant aquest temps, s'ha pro-

duït una mena de simbiosi entre la persona i el càrrec, i de tant en tant, algú s'oblida que Alavedra ja no és conseller.

—¿No creu que passar de conseller de Governació a ocupar un segon lloc en la llista pel Congrés dels Diputats és un pas enrere en política?

—No. Jo faig el que em demana el partit. Em sembla molt bé i vaig a aquesta nova etapa meva ple d'il·lusió i esperança, i faig el que el partit em diu.

«En política només queden bons records.»

No sóc ningú per dir si passar de conseller a diputat a Madrid és un pas enrere o no.

—Des de Convergència s'ha dit que vostè serà el nou portaveu del grup

parlamentari de la Minoria Catalana.

—¿Qui ho diu?

—El mateix Miquel Roca.

—Jo em presento per diputat a Madrid. No es pot prefigurar ara el que farà després. Això és una cosa que ha de decidir el grup parlamentari. No hi ha res, de moment.

—És a dir, ¿vostè no va a Madrid per-



què Miquel Roca tingui les mans lliures per reconstruir l'espai de centre des del PRD?

—No es tracta que algú tingui les mans lliures per reconstruir aquest espai de centre. Aquest espai de centre ja es decidirà en gran part en aquestes eleccions del 22 de juny.

—I després, a partir del dia 23, ¿quin paper jugarà en la política espanyola el PRD?

—Això dependrà dels resultats assolits el dia 22. Els nostres objectius són dins del programa electoral que presentem. Ara, el paper, l'han de decidir els ciutadans, amb el seu vot.

—A diferència del programa electoral de l'any 1982, en aquestes eleccions sembla que ja no es tracta tant d'allò que deia aleshores el tema de CiU, «Perquè Catalunya sigui forta a

comprovar molt fàcilment. Si jutgem els partits pels programes i pel compliment del programa, que és el que s'ha d'anar fent en una democràcia madura, totes les altres apreciacions perden importància.

—Però el tema dels Països Catalans pot obrir algunes susceptibilitats en el PRD.

—Miri, el lligam amb el País Valencià i amb les Illes es basa en la llengua, es basa en la cultura. I això són unes realitats innegables, de les quals es pot i s'ha de parlar en qualsevol ocasió.

Políticament, cada una d'aquestes comunitats autònomes té el seu estatut d'autonomia, i el desplegarà i l'aprofundirà al màxim. Això permetrà d'enfortir aquestes realitats.

—¿Convergència no hauria preferit una entesa amb alguna formació na-

—Jo agraeixo profundament que hagin lamentat la meua marxa. Ara bé, el meu objectiu és evidentment que, des de qualsevol lloc que em toqui en la política, continuar servint Catalunya.

I es serveix Catalunya des d'un lloc o un altre, el que ens toqui a cada un. La vida política és plena d'etapes, en les quals el que convé es treure el màxim rendiment d'un mateix, sempre al servei d'uns principis molt arrelats.



DOMÈNEC UMBERT

«Els consells des de Catalunya poden ser mal interpretats».

Madrid», sinó de traure el PSOE del govern.

—No. Es tracta de presentar una alternativa de govern. És a dir, la novetat d'aquesta campanya sobre la de 1982 és que CiU presenta una candidat a la presidència del govern i presenta una alternativa de govern. A més, l'existència del PRD en aquest aspecte ens permet de presentar-nos com una veritable alternativa de govern.

—¿Justament, l'existència del PRD i l'acord que hi ha entre CiU i aquest partit no ha obligat a moderar en el programa electoral els temes nacionalistes?

—No. Si s'agafa el programa electoral de 1986 i el del 82, això es pot

cionalista pròpia del País Valencià o de les Illes, en lloc del PRD?

—Segons quina resposta es doni en aquesta pregunta, com vostè sap, es pot interpretar com una ingerència en la vida política pròpia de València i de les Illes. Jo crec que la vida política d'aquestes dues comunitats ha de ser el fruit, fonamentalment, dels valencians i dels baleàrics. I més, assumint que des de Catalunya donem consells o diem el que ens agradaria, i això, segons com sigui interpretat, pot fer més mal que bé.

—A Catalunya, tots els partits de l'oposició, fins i tot ERC, que forma part del govern de la Generalitat, lamenten la seva marxa de la Conselleria.



—Fins i tot els socialistes deien que sense Macià Alavedra el Consell Executiu de la Generalitat quedava devalluat.

—Això, ho diuen ells. Seria molt petulant dir-ho per part meua.

—Però vostè està molt ben considerat. Se'l coneixia com el Penèlope de la política catalana, mentre era portaveu de CiU en el Parlament, fent i desfent pactes amb l'oposició.

—Aquestes coses d'un polític, és bo

que les diguin els altres, però que les digui un mateix... Això forma part de l'opinió que poden tenir els altres d'un polític. El tema del Penèlope, el va traure, concretament, en Josep Benet, en un discurs molt divertit que va fer en el Parlament.

—¿Aquesta habilitat de negociació, la farà servir en el Congrés dels Diputats per construir una mena de pont entre Minoria Catalana i el govern que es formi?

—Jo simplement faré el que pugui.

—Pràcticament han estat quatre anys els que heu passat al front de la Conselleria de Governació. ¿Quin ha estat el millor record que Macià Alavedra se'n porta, d'aquests temps?

—Com a millor record, el fet d'haver estat membre del govern de Catalunya. Ser membre del govern, i en això coincideixo amb en Raimon Obiols, és un gran honor per a qualsevol polític català.

Repeteixo, però, que es serveix Catalunya des de qualsevol lloc més o menys important. No es qüestió d'establir un *ranking* d'importància dels llocs polítics, perquè això seria una visió jerarquitzada de la societat.

—¿I el pitjor record d'aquests anys?

—Una vegada, el president Tarradellas em va dir que en política només queden els bons records. I crec que té raó.

—¿Es podria dir que vostè ha triomfat al front de la Conselleria de Governació, o que, per contra, ha fracassat en algun aspecte?

—Miri, les coses no són tal com vostè les planteja, de blanc o negre. Sempre, tota actuació es molt més matisada, i a més, la valoració es fa amb el temps. Jo sóc un home molt més relativista que els plantejaments que vostè em fa.

—Hi ha hagut, però, temes conflictius i polèmics, com el de la Junta de Seguretat i la Policia Autònoma. Justament, dies abans de la seva sortida de la Conselleria hi havia prevista una reunió de la Junta de Seguretat, després de molt de temps sense fer-ho, i finalment es tornà a ajornar...

—Parla vostè de conflictes, i això es fer-ne una valoració prèvia.

—¿Pot ser prefereix parlar de dificultats?

—Jo parlaria de la dificultat evidentment de crear un cos de policia autònom, que faci de policia. Però jo diria que estem en el bon camí. És a dir, hi haurà d'aquí a pocs dies 600 policies autònoms, que ja comença a ser un petit nucli que ens permetrà de fer complir les disposicions de la Generalitat, que ens permetrà de tenir un gran lligam amb les policies municipals i que ens permetrà de tenir molta més presència al carrer i fer funcions realment de policia. La Junta de Seguretat de Catalunya ha de ser, simplement, un element tècnic de coordinació, i espero que les possibilitats financeres permetran de continuar fent policia autònoma.

—La destitució de Miquel Sellarés com a director general de Seguretat ciutadana de la Generalitat va ser també un tema difícil.

—És un tema sobre el qual no vaig parlar en aquell moment i molt menys en parlaré ara.

—Vostè va ser diputat al Congrés ja l'any 1977, en les primeres eleccions democràtiques i repetí el 79, fins que el març de 1980 va dimitir per presentar-se a les primeres eleccions al Parlament de Catalunya. ¿Com va viure aquells primers anys de la democràcia?

—Home, va ser una època en la qual vam fer la Constitució i els estatuts d'autonomia. Van ser pràcticament unes Corts constituents, amb un clima molt especial de transició de la dictadura a la democràcia, i va ser una època políticament apassionant, en la qual vàrem aprendre molt.

—La seva carrera política ha transcorregut, doncs, entre Barcelona i Madrid. Ara torna a la capital de l'estat. ¿Té preferències per alguna de les dues ciutats a l'hora de fer política?

—A la vida política no has d'escollir definitivament. Són etapes. A mi, m'agrada estar al servei de Catalunya des del lloc que sigui. Evidentment, des del punt de vista personal, com a tothom, m'agrada més viure en el lloc on he nascut, és a dir, a Barcelona.

—Sempre ha dit vostè que li agrada estar a la política, que ho fa perquè vol. ¿Té alguna meta prefixada?

—Els polítics, molt sovint, es queixen de la duresa de la vida política, i realment ho és, però, en definitiva, ningú no ens obliga a ser-hi. Ara, metes polítiques, en tinc, és clar: intentar jugar el paper que em toqui dins de la línia política que tothom em coneix. □

